

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 14 - 20 грудня 2004 року № 47 (58)

ВІКТОР ЮЩЕНКО БУВ ОТРУЄНИЙ ДІОКСИНОМ

Це стало відомо в суботу, 11 грудня, коли керівництво австрійської клініки "Рудольфінерхаус" оголосило остаточні висновки експертизи. У крові та тканинах Ющенка була зафіксована концентрація діоксину у 1000 разів вища за норму.

Тести показали, що діоксин потрапив до організму Ющенка через ротову порожнину. Щоб діагноз був об'єктивним, клініка "Рудольфінерхаус" при вивченні аналізів співпрацювала з вченими з Англії, Франції та Німеччини, консультувалася з Центральним розвідувальним управлінням США, відсилала зразки до шпиталю в Амстердамі, де використовують новий аналітичний метод тестування на діоксин. Вміст діоксину був менше, ніж один міліграм. Основні симптоми отруєння діоксином - ураження шкіри й внутрішніх органів організму. На початку захворювання у Ющенка, зокрема, була в 12 разів збільшена печінка. Зараз він цілком працездатний і потребує тільки терапії, яку можна проводити амбулаторно. Лікування шкіри на обличчі займе два-три роки і за правильного харчування та лікування обличчя прийде в норму. Такі висновки зробили вчені клініки „Рудольфінерхаус".

Це сенсаційне повідомлення стало предметом обговорення не тільки в Україні. Представник дирекції Єврокомісії зі зв'язків із ЗМІ Емма Юдвін заявила, що якщо отруєння Ющенка мало місце, то його отруйники повинні постати перед судом.

Шоковані повідомленнями про отруєння Віктора Ющенка діоксином і в Раді Європи. Генеральний секретар РЄ Террі Девіс у понеділок на прес-конференції в агентстві "Інтерфакс-Україна" сказав: "Це дуже шокуюча новина, це нас дуже турбує, як турбує українців". Він побажав Ющенку якнайшвидшого видужання.

Прес-секретар Білого дому Скотт Маклеллан назвав "жахливою новиною" повідомлення австрійських лікарів про отруєння кандидата в Президенти України Віктора Ющенка.

А ось що пише з цього приводу зарубіжна преса. Газета "Обзервер" повідомляє, що колеги Ющенка не схильні вважати, що в його отруєнні була задіяна Росія. Але вони наголошують, що Віктор Ющенко отримував погрози про можливий замах на нього ще з липня, і що в Україні вистачає людей, які не хочуть бачити його Президентом.

Британські газети вважають, що за отруєнням Ющенка вбачається російський слід.

Газета "Ґардіан" наполягає на версії отруєння Ющенка, за якою це зробили агенти СБУ. „Отруту напевно підсипали до їжі, якою частував Ющенка на київській дачі Ігор Смешко - голова СБУ, і де також перебував його заступник Володимир Сацюк", - пише „Ґардіан" в статті "Агент Смешко та отруєний борщ". У цьому матеріалі оглядач часопису Д. Аронович пише: „Віктора Ющенка було отруєно низкою хімічних компонентів включно з микотоксином, речовиною яка випробовується на мишах, і, власне, цю речовину можна знайти у дефоліанті, відомому під назвою "Ажан Оранж"... Хоча оточення пана Ющенка відмовляється назвати прізвища, а також ті страви, якими частували провідника опозиції його гостинні господарі, важко уявити собі, як ті дефоліанти змогли б потрапити до організму Віктора Ющенка без потурання панства Смешка та Сацюка, які, як виглядає, після того обіду не відчули жодного дискомфорту"... А ми думали, що цим припинили займатися у тридцяті роки минулого століття...", - робить висновок "Ґардіан".

Стаття кореспондента "Дейлі Телеграф" Джулюса Стросса зветься "Розпочинається полювання на тих, хто отруїв Ющенка". "Результати поновленого розслідування отруєння Віктора Ющенка, цілком можливо, стануть політично вибухонебезпечними, у той час як висловлюються припущення, що він став жертвою отруєння у стилі часів холодної війни, яке здійснили співробітники українських спецслужб". "Призначення нового Ґенерального прокурора України, а також наявність кількох перебіжчиків з табору українського керівництва до табору пана Ющенка посилюють ймовірність того, що правду щодо спроби вбивства лідера опозиції таки буде зрештою оприлюднено", - пише газета. На думку часопису, саме оприлюднення інформації, що Ющенку було домішано до їжі діоксин, надзвичайно рідкісну отруту, збільшує підозри, що режим Президента Кучми мав безпосередній зв'язок зі спробою отруєння провідника опозиції. "Деякі політики в Україні вже висловлювали підозри, що до справи про замах на Віктора Ющенка можуть бути причетні російські спецслужби. Кремль, у свою чергу, надзвичайно наполегливо підтримував на українських президентських виборах провладного кандидата і опонента Віктора Ющенка - пана Януковича", - пише газета.

"Індепендент" друкує матеріал свого спеціального кореспондента у Києві Аскольда Крушельницького "Історія влади та отрути зараз відобразилась на обличчі українського героя". "Нині важко повірити у те, що отрута може бути складником сучасної політики у країні, яка бажає стати членом Європейського Союзу". "У той-таки час сіре і понівечене віспами обличчя провідника української опозиції Віктора Ющенка надає жорстокого доказу тому, якими методами оперують деякі політики у 21 сторіччі", - йдеться у газеті. "Індепендент" наводить слова депутата Верховної Ради Юрія Павленка, який висловлює підозри багатьох своїх колег щодо безпосередньої участі російських спецслужб у спробі усунути Віктора Ющенка шляхом отруєння. Також часопис на підтвердження цього посилається на представників української служби розвідки, які стверджують, що не мають у своєму арсеналі хімічних чи біологічних лабораторій, а такі препарати, як і в часи Радянського Союзу, надходять з Москви.

У той же час колишній полковник радянського КДБ Олег Гордієвський, який також працював на британські спецслужби, а в цей час живе в Лондоні, вважає, що немає жодних сумнівів у причетності Москви до отруєння діоксинами лідера української опозиції Віктора Ющенка. Як зазначає Гордієвський, "КДБ у Москві не має дозволу надсилати отрути іншим державам самостійно, виходить, їм треба було подавати прохання до найвищого керівництва країни, політичного керівництва".

Тепер справу про отруєння Віктора Ющенка поновила Генеральна прокуратура України. Згадану справу було порушено 21 вересня за статтею "Замах на життя державного чи громадського діяча", потім її було передано для розслідування до СБУ, потім знову повернуто до Генпрокуратури і врешті-решт закрито 22 жовтня. Тепер, надіємося, вона буде належно розслідувана, злочинці найдені і передані суду. На це чекає український народ. Цього вимагає весь цивілізований світ.

Конгрес-інформ

ЮЩЕНКО ПЕРЕМАГАЄ ЯНУКОВИЧА З ВІДРИВОМ У 10%

ДОСЛІДЖЕННЯ

Про це свідчать результати опитування, проведеного соціологічною службою Центру Разумкова в період з 6 до 9 грудня 2004 року.

Відповіді респондентів на запитання "За кого ви збирається голосувати в повторному другому турі президентських виборів?" розподілилися наступним чином: за Віктора Ющенка - 47%, за Віктора Януковича - 39%; проти обох кандидатів - 6%, не підуть голосувати - 3%, не визначилися зі своїм вибором - 5% опитаних.

Серед тих, хто має намір взяти участь у голосуванні, кандидатуру Ющенка готові підтримати 50%, Януковича - 40%, проти обох - 6%, не визначилися з вибором - 4% опитаних.

Серед тих, хто має намір взяти участь у голосуванні й уже визначився зі своїм вибором, Ющенка готові підтримати 52%, Януковича - 42% опитаних.

Таким чином, за два тижні до дня голосування Віктор Ющенко, відповідно до результатів опитування Центру Разумкова, зберігає лідерство у президентському рейтингу й випереджає Віктора Януковича на 10%.

Як відзначає соціологічна служба Центру Разумкова, важливим фактором зростання рейтингу Ющенка є значне збільшення числа громадян, які вірять у його остаточну перемогу на виборах: число тих, хто вірить, що Янукович має більше шансів стати Президентом України, зменшилося за останні півтора місяця на 31%, у той час як відповідний показник Ющенка збільшився на 29%.

За даними опитування, Ющенко отримає ще переконливішу перемогу на виборах у випадку, якщо Янукович зніме свою кандидатуру.

ВАЖЛИВО

А Тимошенко – проти

Юлія Тимошенко негативно оцінила прийняття політичної реформи 8 грудня Верховною Радою. Вона висловила претензії до цілого ряду положень цієї реформи. Зокрема, за її словами, здійснено "повний розрив виконавчої вертикалі", коли "прем`єр-міністр, міністри призначаються на посади і звільняються з посад більшістю Верховної Ради, а губернатори, які є продовженням виконавчої гілки влади, призначаються Президентом і підконтрольні йому персонально". Крім того, вважає вона, політичною реформою не "створено абсолютно ніяких механізмів контролю за діяльністю виконавчої влади".

Нелогічним, на її думку, є те, що "парламентські фракції, що формують уряд, водночас виступають і його контролерами". Це призведе до того, що "фракції і їх міністри стануть єдиним механізмом, який неодмінно породить безмежну корупцію і нечистоплотний лобізм", парламентські фракції "захищатимуть своїх людей в уряді, прикриватимуть їх". Тимошенко проти тези, що "контроль здійснюватиме Генеральна прокуратура". Парламент, на її думку, "відродив НКВС зразка 1937 року".

Ю. Тимошенко висловила сподівання, що коли Віктор Ющенко переможе і стане Президентом, він приведе абсолютно нову команду і в Кабінет міністрів, і в силові структури. "Якщо там залишиться хтось із цих корумпованих, пов`язаних з кланами керівників, тоді заради чого ми з вами так полюбили помаранчевий колір?" Ю.Тимошенко наголосила, що для песимізму немає підстав: "В.Ющенко виграє вибори, політреформа буде відмінена... Треба дуже плідно працювати, аби В. Ющенко переміг на виборах з великою перевагою".

Якщо вже Гавриш кинув Януковича...

Степан Гавриш спростовує заяви про те, що він нібито залишився в штабі Януковича. "Я зробив свою заяву, вона не була емоційною, і свою точку зору я не змінив. Доказом того є те, що представником Віктора Януковича у ЦВК став Нестор Шуфрич. Я зараз займаюся кампанією 2006", - сказав Гавриш.

Наметове містечко спротив не припинило

Населення наметового табору учасників акції в Києві на Хрещатику збільшилося приблизно до 5 тис. осіб. Це пов'язане з тим, що були розформовані наметові табори учасників акції в інших місцях, і частина прихильників перемістилася на Хрещатик. Раніше в Києві було розбито 6 наметових таборів. Зараз вирішується питання про те, щоби наметовий табір, на прохання Київської міської адміністрації, перенести на період святкування новорічних і Різдвяних свят із проїжджої частини Хрещатика на тротуари.

600 млн. доларів витратила Росія на Януковича

За даними політолога Андерса Аслунда, Росія направила від $600 до $900 мільйонів безпосередньо на підтримку кампанії Януковича, а адміністрація Буша за останні два роки витратила понад $65 мільйонів для допомоги не Ющенку, а громадським організаціям в Україні. Офіційні представники США кажуть, що ця допомога не означає втручання в українські вибори і не може зрівнятися за обсягом з тим, скільки це коштувало Путіну.

Україна стояла на порозі громадянської війни

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин вважає, що країна стояла на порозі громадянської війни, коли наприкінці листопада вирішувалося питання про введення надзвичайного стану. Спікер підкреслив, що в ті дні країна підійшла "до межі, за якою була прірва". "Дуже добре, що ми не переступили цю межу. Я думаю, що цей етап, а це фактично була революція, революція народного духу, народних устремлінь, увінчалася загальною перемогою, перемогою українського народу", - сказав він.

Скільки нас було на Майдані?

За підрахунками Київської міської ради, в мирних масових акціях проти фальсифікації виборів Президента, які проходили з 21 листопада до 8 грудня в центрі Києва, щодня брали участь 300-350 тис. мешканців регіонів.

На студентів більше не тиснутимуть

Міністерство освіти й науки України заявило про неприпустимість тиску, а також використання "адміністративного ресурсу" для примушування працівників або студентів голосувати за певного кандидата на виборах Президента 26 грудня.

Кушнарьов тепер - агітатор

Сепаратист, голова Харківської обласної держадміністрації і голова облради Євген Кушнарьов пішов у відпустку і повідомив, що зробив це з метою проведення агітації за кандидата у Президенти України Віктора Януковича. У зверненні до харків`ян Кушнарьов зазначив, що так він прагне реалізувати своє конституційне право на агітацію.

Піскун – знову прокурор. Генеральний...

Святослава Піскуна відновлено на посаді Генерального прокурора Указом Президента України, після того як судом було визнано факт його незаконного звільнення з цієї посади.

Святослав Піскун заявив про намір "терміново розібратися з усіма порушеними кримінальними справами, що стосуються виборчого процесу". Поживемо-побачимо.

Може телеграф не захоплять?

Після того як команда Януковича захопила електронний зв'язок і через нього фальсифікувала результати виборів, нове ЦВК під час повторного голосування другого туру президентських виборів 26 грудня використає систему передачі даних до ЦВК телеграмами або телетайпом. Про це повідомив голова ЦВК Ярослав Давидович. Кожна територіальна виборча комісія буде надсилати до ЦВК телеграму або телетайп про результати голосування. Телетайпне або телеграфне повідомлення буде мати статус "державно-урядової телеграми" і буде офіційним документом. Таким чином ЦВК надіється отримати достовірну інформацію про результати голосування.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ЗАГРОЗА НЕ ЗНИКЛА

НОТАТКИ ПОЛІТОЛОГА

Верховна Рада ухвалила поправки до „Закону про вибори Президента України", трохи обновила персональний склад ЦВК, Кучма прийняв відставку „донецького" прокурора України Васильєва. Та заспокоюватись рано.

Бо ще керують регіонами „губернатори"-сепаратисти, і вони не відмовляться від масових фальсифікацій 26 грудня - відступати нікуди - після перемоги Ющенка їм доведеться вивчати статті Карного кодексу. А це означає, що Кушнарьов у Харкові, Єфремов у Луганську, Близнюк у Донецьку не зупиняться перед новими злочинами. Те, що Кучма й досі не зняв їх з посад, свідчить, що вони потрібні нинішній владі. Можна навіть передбачити, що вони візьмуть активну участь у новій політичній операції, спрямований на дискредитацію переголосування, щоб потім у Верховному Суді оголосити переголосування недійсним і вимагати призначення нових виборів на березень-квітень 2005 р., зробивши надалі все, щоб на ті вибори не допустити Віктора Ющенка.

Водночас стало зрозумілим, що Кучмі та Медведчуку Янукович більше не потрібен, але його ще можна використати як термінатора, руйнівника цих виборів. Вочевидь, що Кучма та його команда по-доброму владу не віддадуть, від них слід чекати найпідступніших провокацій. Ще існує уряд Януковича під орудою „донецького" Азарова. Ця політична структура буде активно впливати на перебіг переголосування 26 грудня. Вже зараз у містах півдня і сходу почалося масове вимкнення опалення. Людям, які мерзнуть, пояснюють, що в цьому винна опозиція і особисто Ющенко. Хіба це не політичний саботаж? Такий уряд може економічно знищити країну, спровокувавши штучний голод і холод. Необхідно також притягти саботажників у центрі та в регіонах до карної відповідальності. Помилкою буде вважати, що нинішня влада спокійно чекатиме 26 грудня, вона діятиме проти народу і опозиції. Вона вже діє…

Засоби масової дезінформації в особі 1-го національного(?) телеканалу та «Інтеру» знову почали зомбувати населення, хоча й не так примітивно, як раніше, але з більшою підступністю, брешуть витонченіше… А ICTV брехати й не припиняв.

В уряді досі сидить керівник фактичного виборчого штабу Януковича віце-прем'єр Клюєв. Між іншим, це він відповідає за паливно-енергетичний комплекс, то це його треба запитати, чому раптом напередодні переголосування стали виморожувати людей у деяких проблемних для Януковича регіонах - там, де люди почали переорієнтовуватися на кандидатуру Віктора Ющенка?

Ще керує Міністерством внутрішніх справ генерал Білоконь. На сфальсифікованих виборах бандитські угруповання тероризували виборчі комісії та громадян під прикриттям чи за цілковитої байдужості міліції. То де гарантія, що 26 грудня підлеглі Білоконя поводитимуться інакше?

Отже, не можна втрачати пильність і, борони Боже, розраховувати на легку автоматичну перемогу. Влада готується до вирішальної битви проти народу, до нових фальсифікацій і тотального шахрайства. Попереду важкі часи. І ми маємо докласти всіх зусиль в ім'я переможного завершення цієї боротьби.

Богдан Степовий

ЗНАЮ БАГАТЬОХ ГЕРОЇВ МАЙДАНУ – І ПОІМЕННО, І БЕЗІМЕННО...

Як же так, пане Ківалов, що Ви прорахувалися? Як же ж це Ви не передбачили, що оті відсотки, якими ви знехтували, перетворяться на помаранчеву річку? Потечуть вулицями Києва, завирують на Майдані Незалежності, запрудять простір навколо Кабміну, Верховної Ради, адміністрації Президента. А це якраз і є ті відсотки, які Ви сфальсифікували - які взяли участь у голосуванні, але їх не врахували. Не вдалося їх приховати. Занадто вже яскравий колір! А той недолугий кандидат в Президенти Янукович, можливо, аж тепер зрозуміє, що в масштабах країни він „по поняттях" не проходить. В українців є свої „поняття", і вони не співпадають з бандитськими. Ох, Януковичу, Януковичу, не зрозуміти Вам ніколи, що то таке, коли живеш однією надією - щоб залишилася живою матінка наша Україна! Не існує у Вашому розумі такого „поняття". А це ж основа життя.

Кажуть, що є п'ять щаблів влади. І п'ятим щаблем вважають гроші. А дзуськи! Терпить фіаско і це „поняття". Без грошей рвонули сюди сотні тисяч людей і довели, що вони мають реальну владу... Тому п'ятий щабель

влади – це все-таки почуття власної національної гідності.

Стояла у натовпі поруч пані Ірени Стецюри, Анни Богдан, Атени Пашко і вчула англійською мовою: „Flor the Ukrainians surprised the world". Як мені переклали: „Як ці українці здивували світ". І відразу далося у відповідь: здивували не тільки світ, а здивувалися й самі собі. Бо хіба ж ми знали, які ми є? Що ми отакі згуртовані, що не вбили в нас за століття поневолення дух нації. Що можемо відстояти гонорово свою державу.

Знаю багатьох героїв Майдану - і поіменно, і безіменно. Їх безліч. Але ж чому безіменно? Це ті, яким, власне, і є наймення - Україна. Ну як не згадати бабусю, яку я зустріла в перший день мого приїзду до Києва, 24 листопада, на сходах штабу Комітету національного порятунку, котра відірвала від своєї пенсії 20 гривень і принесла студентам, які жили в наметах, - на чай. Як не згадати Анну Леонідівну, маму учня 147 школи, яка нехтуючи часом, здоров'м водила групи по 80 чоловік на ночівлю в цю школу і готувала там сніданки і вечері. А проста безіменна киянка, яка ввечері ходила біля автобусів, що з'їжджалися з усієї України і гуртувалися на Річковому вокзалі, і пропонувала ванну у себе в квартирі для приїжджих. Навіть редакція „Нації і держави" завжди була переповнена, сюди сходилися, з'їжджалися, ночували, харчувалися, сперечалися, обмінювались думками і враженнями люди з усіх куточків України. І завжди тут чекали з гарячим чаєм, кавою, канапками, матрацом і подушкою. Згадаймо і пані Лілю Кобільник з Дрогобича, яка з консерваторською освітою і циклом пісень на слова Ліни Костенко сідала біля ватри серед студентських наметів або десь на лавочці біля тих, хто блокував Кабмін, або на парапеті Річкового вокзалу - і співала, співала, співала... Пісні Ліни, свої пісні, пісні України. І люди слухали, підспівували, аплодували і... плакали. Це були сльози і від горя, і від радості, і від гонору, і від щастя, і від любові до власної, рідної, найкращої з держав - України. Це не вмерла в Україні ні слава, ні воля...

Антоніна Спільна,
селище Кути, що на Косівщині

Нахабне і цинічне втручання Москви у виборчий процес в Україні є очевидним для всього світу. Як завжди Росія діє за принципом: „Тримай злодія!“, тобто звинувачує Європу та США у втручанні у внутрішні справи України, дбаючи при цьому, щоб лише її втручання було можливим.

ГРИЗЛОВЩИНА

Проте звинувачення на адресу Заходу не підтверджуються фактами. Під час виборів у нашій країні на українську землю не ступала нога президента Буша чи його суперника Керрі. Американські та європейські достойники не називали імені претендента в Україні, якого вони підтримують, не давали українцям указівок - за кого голосувати.

Натомість президент Путін поводився, як політтехнолог з команди Кучми і Януковича, брав участь у передвиборчій агітації, вихваляв Януковича, тиснув йому руку і публічно бажав успіху на виборах. Сотні російських політологів, так званий „Російський клуб“, мер Москви Лужков, російське посольство в Києві безсоромно впливали на українських виборців, втручаючись в усі аспекти виборів Президента України. А в місті Сєвєродонецьку офіційні російські особи брали участь в сепаратистському збіговиську, спрямованому на порушення соборності Української держави. Себто фактично керували підривною антидержавною діяльністю, сепаратистським заколотом на теренах нашої держави! Однак навіть це не допомогло Москві провести на найвищу державну посаду в Україні людину, яку народний депутат України полковник СБУ Григорій Омельченко публічно назвав „штатним агентом КГБ“. Не вдалося Москві розчленувати Україну на окремі території і створити сепаратистські „республіки“ на зразок Донецько-Криворізької 1918 р. А Кремлю дуже того хочеться. Спікер Держдуми Росії, один з найближчих соратників Путіна, Борис Гризлов привселюдно заявив, що Україна або розколеться на частини, або на неї чекає кровопролиття. Цей діяч дозволив собі ганити рішення найвищої судової інстанції України – Верховного Суду, називаючи його ухвалу „незаконною і політичною“. А виступаючи в Казахстані, Гризлов сказав, що лише обрання Президентом Януковича може гарантувати Україні територіальну цілісність. Себто нас відверто шантажують і погрожують: або оберіть керівником держави московського агента, або ми вашу державу піддамо дезінтеграції і розколу.

Між іншим, колишній ведучий російського телеканалу ОРТ Сергій Доренко, перебуваючи в Києві, виголосив деякі вельми цікаві речі. Пояснюючи причини свого перебування на нашій землі, він сказав, що приїхав до свого народу, бо є українцем. Він також зазначив, що спроби розколоти Україну закінчаться для Росії національною трагедією та державним розпадом. На думку Доренка, якщо Донбас отримає територіально-економічну автономію, не кажучи вже про вихід зі складу України, то незабаром цього почнуть домагатися Далекий Схід, Сибір, Татарстан та інші регіони Російської Федерації, і за два-три роки Росія припинить своє існування.

Саме про це варто було б подумати в Кремлі, а не ухвалювати закони про полегшення прийому до складу Російської Федерації автономій колишніх республік СРСР. „Хай не кидає каміння той, хто живе у скляному будинку“, - мудро зауважив Сергій Доренко. Це давнє англійське прислів'я в Москві починають розуміти лише сидячи на уламках...

Євген Степанюк

РЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ІНТЕРВЕНЦІЯ?

Я не впевнений, що майбутні історики назвуть те, що зараз відбувається в Україні, революцією. У мене самого давно визріло відчуття війни – війни інформаційної, війни світоглядів, і, що найважливіше, - інтервенції. Відсутність кулеметів у шанцях не означає відсутності війни...

Добре відомий в Україні Глєб Павловський є не лише політтехнологом. У себе на батьківщині він є ще й головним редактором „Русского Журнала“ – видання, в якому близька до нього частина російської інтелектуальної еліти обговорює, як їм облаштувати Росію та прилеглий світ. 25 листопада у ньому з'явилась стаття Василія Посошкова з красномовною назвою *„Измена!? Украина - битва за Россию“*. І я нарешті зрозумів, що для Павловського і його однодумців їхня участь в українських виборах зовсім не була втручанням у внутрішні політичні справи іншої держави – бо у світі, в якому живуть вони, немає місця для суверенного волевиявлення українського народу: *„Запад бьется не за Ющенко и уж никак не за торжество демократии. Он пытается вбить последний гвоздь в гроб недобитой России.“*

Я залишаю можливість коментувати зв'язок української демократії та труни для російської державності іншим. Для мене набагато важливішою є логіка цього інтелектуального центру. Складається враження, що там пишуть інструкції, а команда Януковича виконує їх в Україні. Наприклад, 24 листопада з'являється стаття Леонтія Бизова *„Родильная горячка“* з вказівкою: *„Что касается пока номинального победителя на выборах В.Януковича, очевидно, что стать Президентом всей Украины он не сможет. Ему важно добиться фактического раскола государства с максимальной пользой для себя с позиции силы...“* То що я маю думати про автономізацію регіонів України, яка почалась через день після цієї публікації: це спонтанна самодіяльність чи скоординована акція? Автор закінчує абзац ще цікавішою вказівкою: *„Отложить лет на десять прояснение окончательного государственного статуса Украины, попытавшись сформировать два параллельных правительства Востока и Запада.“*

Отже, головний редактор і видавець видання в одній особі одночасно проектував майбутнє українського народу в команді Януковича. Це дозволяє твердити, що він, головний редактор „Русского Журнала“, є одним з тих, які намагаються реалізувати на практиці суспільно-технологічні ідеї, свої та своїх однодумців. А ми, як люди, яким доведеться жити в Українській державі, маємо право знати, що нам готують ці практики-політтехнологи.

Повернемось до Посошкова. Виявляється, в Україні *„обнаружилась катастрофическая слабость законного режима, который, несмотря на всю свою разрекламированную “бандитскую” сущность, оказался не в состоянии арестовать и судить самозванца* (це він про присягу Ющенка на Святому Письмі)*; вместо этого он мямлит что-то о переговорах и тянет время... И потому единственной системой, гарантирующей существование власти, остается связь с руководством России. Фактически, это оно берет на себя ответственность уже не только за Януковича, но и за Кучму, и за украинскую конституцию, и за всю тринадцатилетнюю постсоветскую историю независимой Украины.“* Я не бачив російського спецназу в адміністрації Президента, але після таких політтехнологічних висновків бачу привід війни, не менш жорстокої, ніж чеченська.

Я не вірю, що в сьогоднішній Україні можна реалізувати технології генерала Муравйова – забагато студентів на Майдані Незалежності. Але ці люди з журналу Глєба Павловського живуть в якомусь власному віртуальному світі, а реалізують свої проекти за допомогою державних механізмів шостої частини суші. На з'їзд сепаратистів у Сєверодонецьк приїхав не Вася з Тамбова, а перша особа російської столиці. Синхронно з його виступом в „Русском Журнале“ 26 листопада з'являється стаття Валерія Федорова *„Украинская федерация“*. Де, в якому куточку світу планують федералізацію України?

У згаданій вище статті Василій Посошков бачить нову революцію російськими руками: *„И если ... будет поставлен вопрос о проведении третьего тура выборов, то, по-видимому, речь будет идти о сдаче Украины. ... Тогда народ получит право на революционное восстановление русской власти. Может быть, в каком то смысле это и к лучшему: по крайней мере, руки будут развязаны.“*

Не знаю, хто і як зав'язував авторам руки, можливо, що й разом з рукавами. Принаймні один мій приятель, переглянувши статтю про недобиті цвяхи у російську домовину, сказав: в дурдомі амністія. Я б теж хотів посміятися над безглуздими ідеями віртуальних політтехнологів. Але перед очима постають невіртуальні плакати про громадянську війну і три сорти України, реальний візит в Україну мера Москви, ухвали обласних рад про автономію та з'їзд депутатів місцевих рад за участю прем'єра. І люди, побиті молотками. То що ж ми маємо – революцію чи інтервенцію?

Ярослав СВАТКО

УРЯД ЯНУКОВИЧА СТАВ РЕКОРДСМЕНОМ:
за накопиченими боргами, за ростом цін, за приватизованим майном

За 2 роки своєї роботи (листопад 2002 – грудень2004 рр.) уряд під керівництвом В. Януковича встановив декілька економічних “рекордів”.

По-перше, за цей період державний борг України збільшився з 62 млрд. грн. у листопаді 2002 р. до 86,7 млрд. грн. у грудні 2004 р., тобто на 24,7 млрд. грн., або, в середньому, зростав майже на 1 млрд. грн. щомісяця. Тобто, уряд Януковича, який став десятим українським урядом, створив третину сьогоднішніх державних боргів – повертати ці борги буде не сам Янукович, а кожен український платник податків.

По-друге, за часів чинного прем'єра приватизації піддано державне майно на загальну суму 9,2 млрд. грн. Це більше, ніж за часів трьох попередніх урядів разом взятих (Кінаха, Ющенка, Пустовойтенка). До речі, “за дивним збігом” сума приватизованого майна за час роботи уряду Януковича при переводі на дол. США (9,2 млрд. грн.=1,7 млрд. дол. США) майже дорівнює сумі збільшеного за останній рік багатства Ріната Ахметова, яка склала 1,5 млрд. дол. США, що дозволило йому “зайняти” сьоме місце серед найбагатших людей Східної Європи з “показником” у 3,5 млрд. дол. США.

По-третє, за 2 роки своєї роботи уряд В. Януковича припустився небаченого, за гривневий період української економіки, зростання цін на пальне - у 2,1 рази (або на 110%) і на продукти харчування - у 2,2 рази (або на 120 %). Для порівняння, середня зарплата в Україні за ці 2 роки зросла лише на 42 %.

Ось з такими економічними “досягненнями” свого уряду балотується на посаду Президента України кандидат-прем'єр Янукович В.Ф. – представник “нової” влади.

Андрій Новак, кандидат економічних наук

ЦІНА ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ - ХОЛОДНА ВІЙНА МІЖ ЗАХОДОМ І РОСІЄЮ?

На думку німецької “Файненшл Таймс Дойчланд”, Заходу доведеться “дорого заплатити” за перемогу демократії в Україні. “Хоча Путін ще не грюкав по трибуні черевиком, як це 1960-го року зробив в ООН Микита Хрущов, однак часом видається, що він ледве стримується від подібного вчинку. Від його тону віє холодом. Минулого тижня Путін дорікав Заходу, що той поводиться з країнами колишнього східного блоку, як з колоніальними регіонами”, - зазначає видання.

На думку “Файненшл Таймс Дойчланд”, було б “помилково вважати слова Путіна простим відлунням грому, яке затихне до наступної зустрічі на найвищому рівні”.

“Розширення НАТО, операція в Сербії, зміна влади в Грузії – усе це Москва, хоча й з болем, могла б пережити. Однак якби Україна справді остаточно переорієнтувалася на Захід, це поставило б під загрозу основи російської зовнішньої політики, а саме: інтеграцію пострадянських країн, так званого ближнього зарубіжжя, до російської зони впливу – з перспективою відтворення великої імперії”, - зазначає “Файненшл Таймс Дойчланд”.

“Панування за радянським зразком відходить у минуле. І це добре. Однак не можна недооцінювати реакцію Москви. За Україну доведеться ще дорого заплатити”, - вважає видання. “Вже й раніше Росія отримувала “відступні” за свої поразки. Наприклад, за розширення НАТО на схід їй надали особливого статусу в раді НАТО-Росія. Не слід також забувати й про мовчання Заходу щодо Чечні в обмін на готовність Путіна до співпраці після терактів 11 вересня. Росія почувається знову відстороненою – і це становить проблему”, - вважає “Файненшл таймс Дойчланд”.

Німецька “Тагесцайтунг” також вказує лише на видимість миру між Заходом і Росією щодо України. “Всупереч своїм гарним промовам, Москва надзвичайно чітко заявила про свої інтереси щодо України. Якщо ЄС справді хоче протиставити щось цим російським претензіям, то повинен сам зробити перший крок назустріч Україні”, - зазначає “Тагесцайтунг”.

Газета “Франкфуртер Альгемайне Цайтунг” іронізує: “Володимир Путін поцілував в Україні принца, а отримав натомість жабу”. “Що частіше він приїздив напередодні виборів до Києва, щоб обійняти промосковського кандидата в Президенти Януковича, то більше він шкодив йому. Тепер Янукович у відпустці, його перемогу, здобуту нечесно, анульовано, опозиція і представники влади погодилися на компроміс і без нього”, - зазначає видання.

“Путін зазнав поразки. Гнів та образи спікера парламенту Гризлова, котрий ще й досі називає повтор другого туру виборів в Україні “незаконним”, є лише приглушеним відлунням гніву Путіна”, - пише “Франкфуртер Альгемайне Цайтунг”.

Далі газета аналізує роль Європи у врегулюванні політичної кризи в Україні, зазначаючи, що європейці досягли тактичного успіху. Зокрема відзначає, що компромісний пакет, на який минулої середи погодилися Президент Кучма та лідер опозиції Ющенко, було погоджено за допомогою європейських посередників. “Те, що обидві сторони погодилися на “європейську” модель, тобто збалансованість замість цілковитої перемоги якоїсь однієї сторони, те, що при цьому бажання Росії взагалі не бралися до уваги, засвідчує передусім, що ті, хто зараховував Україну до великоросійської гегемоніальної сфери, не брав до уваги позицію самої України. А вона у ці ігри більше не грає”, - констатує “Франкфуртер Альгемайне Цайтунг”.

За матеріалами інформагентств

ВАЖЛИВО

Тігіпко буде "діловою опозицією"

Колишній глава Нацбанку й штабу Януковича Сергій Тігіпко має намір одержати більшість у парламенті й організувати "ділову опозицію", яка нарівні із владою братиме участь у державних справах. "Зараз моє головне завдання - зосередитися на виборах у Верховну Раду. Після прийняття конституційної реформи Україна стає парламентсько-президентською республікою. Тобто від Ради буде залежати дуже багато - і я маю намір одержати в ній більшість", - заявив Тігіпко в інтерв'ю газеті "Ізвєстія".

В Черкасах розшукують штаб Януковича

Дивна ситуація склалася на Черкащині із виборчим штабом Януковича. Після нищівної поразки на виборах, а черкащани віддали 72% голосів за В. Ющенка, всі три Черкаські виборчі штаби Януковича розпалися й донині ніхто не може віднайти їхнього місцезнаходження - бодай одного. Ніхто не знає і нового керівництва. Дійшло до курйозу: тележурналісти Черкаської держтелерадіокомпанії просили керівника штабу Ющенка О. Черевка з'ясувати, де знаходиться штаб Януковича.

Панахида за усопшим режимом Кучми-Януковича

10 грудня в Ужгороді на Народній площі відбулася "Громадська панахида за усопшим тоталітарним режимом Кучми-Януковича" в такій послідовності: мітинг-реквієм над труною "Рудого Таргана" - символу режиму; вкладання символів померлої епохи до труни; траурний похід закарпатців місцями бойової Неслави режиму (ОДА-УМВС-КГБ-міськрада); опущення труни на воду річки Уж і депортація водним шляхом з території України по Дунаю в Чорне море. Під час панахиди ридати дозволялося тільки членам СДПУ(о).

Польські студенти записуються до „Вільної України"

Студенти варшавських вузів, що об`єдналися в Ініціативу "Вільна Україна", мають намір скерувати до України на час проведення повторного другого туру президентських виборів 200 спостерігачів. Більшість із них – молоді люди з неурядових організацій. Польські волонтери поїдуть у всі області України, але більшість з них будуть скеровані на виборчі дільниці Східної та Південної України. Крім того, поляки будуть також входити й до інших міжнародних структур, які відсилають спостерігачів в Україну, зокрема – ОБСЄ та ЕНЕМО. Про готовність надіслати по сто спостерігачів в Україну заявили Німеччина та США.

По валютних спекулянтах – санкціями

Національний банк України погрожує санкціями тим комерційним банкам, які беруть комісійні з населення при купівлі та продажу доларів чи євро. Про це повідомив виконувач обов'язків НБУ Арсеній Яценюк. Він наголосив, що в обмінниках ще досі не можна купити валюту, втім у будь-якому комерційному банку це можна зробити без проблем.

Володимир Стельмах повертається

У четвер депутати вирішуватимуть питання про повернення на посаду голови Національного банку Володимира Стельмаха. На думку фахівців, Стельмах – висококласний професіонал, здатний врегулювати ситуацію в банківській сфері. Він очолював Нацбанк до того, як на цю посаду призначили Сергія Тігіпка. Зі свого боку, Стельмах став головою НБУ після Віктора Ющенка, коли той очолив уряд України.

Кличко - чемпіон!

Член Комітету національного порятунку Віталій Кличко переміг у Лас-Вегасі, штат Невада, англійця Денні Вільямса в восьми раундах, пославши свого іменитого противника чотири рази в нокдаун. Цю перемогу Віталій присвятив всім людям в Україні, які борються за демократію. Поки помічники англійця приводили того до тями, Віталій позував на фоні прапора "Так! Ющенко". Українець виступав у чорних трусах, з правого боку яких була причеплена помаранчева хусточка. Частина глядачів мала помаранчеву символіку.

Українець – володар "Золотого м'яча"

Форвард італійського "Мілану" та збірної України Андрій Шевченко став володарем престижної європейської футбольної нагороди "Золотий м'яч".

Згідно з повідомленнями італійських ЗМІ, Шевченко випередив на 36 очок португальця Деку з "Барселони", що фінішував другим . "Золотий м'яч", який присуджується журналістами провідних європейських видань, щороку вручається кращому футболісту Європи.

Свого часу "Золотий м'яч" отримували екс-гравці київського "Динамо" Ігор Бєланов та Олег Блохін.

"Арт-фронт" тепер "Арт-мир"

Творча спілка українських митців, яка під назвою "Арт-фронт" приймала активну участь у Помаранчевій революції, змінить назву на "Арт-мир" на честь мирної Помаранчевої революції.

Помаранчевий автопробіг

Сьогодні розпочався помаранчевий автопробіг під гаслом "Єдність. Правда. Свобода". Він пройде 4000 кілометрів південними та східними регіонами України. Маршрут колони з 50 автомобілів пролягатиме через Кіровоград, Одесу, Миколаїв, Херсон, Сімферополь, Севастополь, Ялту, Запоріжжя, Дніпропетровськ, Донецьк, Луганськ, Харків, Полтаву та Чернігів. Закінчиться автопробіг у Києві. Час проведення акції складе приблизно 10 діб. Основне завдання акції – донести дух, який народився 21 листопада на Майдані Незалежності до найвіддаленіших куточків країни, де навіть до цього моменту існує певна інформаційна блокада.

Стане Майдан казковим

Святкування Нового року у столиці України розпочнеться 25 грудня. За традицією, на Майдані Незалежності встановлять новорічну ялинку. Сама ж головна площа столиці буде схожою на казкове містечко. Місцева влада обіцяє організувати виступи популярних музичних груп та різноманітні театралізовані дійства. На святкування КМДА витратить близько півтора мільйона грн.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

НЕСПОДІВАНІ ПАРАЛЕЛІ: 1933-2004

Після того як офіційний лідер українських філософів академік Мирослав Попович в ефірі 5-го каналу порівняв дії команди Віктора Януковича з діями його німецького колеги-прем'єра у лютому-березні 1933 року, такі порівняння стали загальником вітчизняної преси. Сьогодні ж, після буремних подій минулих тижнів, це порівняння хочеться уточнити.

Скажімо, у багатьох, мабуть, викликала подив поява під час президентської виборчої кампанії в Україні невеличкої групи з числа екс-націонал-демократів, та ще й галичан, які активно підтримали Віктора Януковича. Йдеться про Тараса Чорновола, Ганну Стеців, Ларису Скорик і небагатьох інших. Нема нічого нового під сонцем: на виборах 1933 року в Німеччині існувала така собі організація "Євреї-фронтовики за Гітлера". Причому їхня аргументація майже дослівно збігалася із тим, що пропонує наразі Тарас Чорновіл: не треба даремне дратувати "лідера" різними причіпками до нього. Що ж, 1933 року однодумці згаданого нардепа діяли таким же чином. Пройшло не так багато років – і вони пішли до ґетто і концтаборів, а потім – до газових камер. Бо ж дратували "верховного пахана" самим фактом свого існування.

Існує цікава паралель і з участю в команді Віктора Януковича справді блискучого банкіра Сергія Тігіпка: у Гітлера був не менш, а, скоріш за все, талановитіший фінансист Ялмар Шахт. Справжній геній, котрий стабілізував марку і тримав нормальний бюджет. А потім за розбіжності з курсом фюрера також, до речі, потрапив до концтабору. Щоправда, пощастило: вижив, вилікувався від ілюзій щодо співпраці з "коричневими братками" і покаявся. Сергій Леонідович, схоже, в останній момент передумав проходити весь шлях свого німецького колеги, і вчасно спинився.

І ще одна вражаюча паралель: 96 з гаком відсотків участі Донецької області у другому турі виборів та ледь не стовідсоткове голосування за "кандидата Я" – те ж саме було 1934 року на плебісциті щодо затвердження Адольфа Алоїзовича рейхспрезидентом і фюрером німецької нації. До речі, ті ж цифри – сакраментального 1937 року в СРСР під час "голосування" за "непорушний блок більшовиків і безпартійних" у Верховну Раду першого скликання...

102% чи 104% - така кількість виборців, котрі на деяких дільницях у Донбасі підтримали Януковича – теж абсолютне дежа вю: 1933 року у Померанії НСДАП, за офіційними даними, підтримали на 62 тисячі виборців більше, ніж їх там узагалі було.

А тепер – про відмінності. Ким були лідери НСДАП станом на 1933 рік? Звісна річ, нацисти – це, за визначенням, мерзотники, але ж подивіться – фронтовик, кавалер двох Залізних хрестів, блискучий оратор Адольф Гітлер; льотчик-ас Першої світової війни, геній організації Герман Геринг; доктор філософії, вправний газетяр Йозеф Геббельс; вмілий залагоджувач соціальних конфліктів Роберт Лей і так далі. В Україні, на щастя, відсутні – за рідкісним винятком – настільки талановиті (і настільки некорумповані та ідейні) прихильники неототалітарних ідей, отож вони об'єктивно значно слабші за сумірні із ними постаті з числа "класичних" тоталітарних вождів. Але от щодо мерзотності одних та інших – тут колишні і сучасні можуть позмагатися.

Віктор Стриж

БАНДИТИ ЖОРСТОКО ПОБИЛИ ВІТАЛІЯ ГУСАРА

Але залякати голову Вінницьких націоналістів та керівника агітаційної кампанії обласного виборчого штабу Віктора Ющенка їм не вдалося. Віталій Гусар продовжує боротьбу за українську Україну.

Віталію Гусару за всю його багаторічну політичну кар'єру українського націоналіста погрожували не раз. Але такого тиску, такого шантажу, такого бандитизму, з якими вінницький політичний лідер зіткнувся під час цьогорічної передвиборчої кампанії, він навіть і уявити не міг.

20 жовтня 2004 р. впродовж 2 год. 45 хв. в офісі Вінницької обласної організації КУН вісім працівників Вінницького обласного управління СБУ всіма правдами та неправдами намагались знайти вибухівку та наркотики. Не знайшли. Члени Конгресу були пильні й не дали операм можливості звинуватити організацію в протиправових діях. Підставою для обшуку була постанова Генерального прокуратури України, підписана заступником Генпрокурора Пшонкою.

15 листопада 2004 року о 8.30 Віталія Гусара було затримано працівниками МВС і без всяких пояснень та підстав запроторено у камеру попереднього ув'язнення при Ленінському райвідділі УМВС м. Вінниці. Просидів він там до пізнього вечора. І тільки втручання народного депутата України Олексія Івченка допомогло йому вибратися на волю. На запитання Віталія: чому його затримали і протримали в камері цілий день, начальник райвідділу полковник Соляр В. П. відповів, що він отримав таку команду і її виконував... Від кого отримав - не повідомив.

І ось 21 листопада о сьомій годині ранку, коли Віталій йшов до виборчого штабу, у під'їзді будинку, де він мешкає, на нього напало троє бандитів. В припаркованому поруч автомобілі чекало ще двоє. Гусара збили з ніг і по-звірячому, ногами, наносили удари в голову, в тулуб... Один з нападників, наносячи удари, крикнув йому: «Это тебе за Виктора Ющенка и за оранжевые ленточки»...

Скільки тривала ця бойня, Віталій не пам'ятає - втратив свідомість. Привели його до тями в реанімації. Вижив. Поправляється. Коли після лікування повернувся додому, то його зустріла десятирічна внучка Оля з плакатом "ТАК! Ющенко. Януковичу – тайгу! Ющенку – Україну!"

За фактом злочинного нападу і замаху на життя Віталія Гусара Замостянським райвідділом УМВС м. Вінниці порушено кримінальну справу. Слідчі тихцем повідомили Віталію, що знають прізвище одного із бандитів та його домашню адресу, але нічого не можуть зараз зробити, бо на них чиниться тиск. Хто чинить тиск - всі знають. Але поки що мовчать. Поки що – це до 26 грудня. Опісля буде перемога Віктора Ющенка, опісля спитає з кожного бандита і український закон, і український народ. Ми в цьому певні.

Роман Васюрко

СЕПАРАЦІЯ ВЛАДИ

Верховна Рада ухвалила політичне рішення про неможливість встановлення волевиявлення громадян. Самі вибори визнані такими, що відбулися.

Отож маємо початок або натяк на початок легітимізації тих рішень місцевих влад Західної і Центральної України, які не вкладалися в законодавче поле країни, однак цілком відображали волю громадськості й політично виниклої нації. Не вкладалися, а проте, не йшли в розріз з Конституцією й не зазіхали на порушення її засадничих принципів – територіальної цілісності, наприклад. Останнє відбулося згодом – на Сході. І це "східне тло" подій, де також фігурує постать Януковича, і не лише тому, що це рідний його край.

Схід, представлений чотирма найбільш сепаратистськи налаштованими областями – Донецькою, Дніпропетровською, Луганською та Харківською, апелював до відомого дитячого: "вони почали перші". Однак невизнання результатів виборів, оголошених ЦВК, місцевими – міськими й обласними радами Києва, Черкас, Рівного, Львова, Ужгорода, Луцька тощо та багатьма містами й містечками цих регіонів і одночасне визнання більшою частиною з них Віктора Ющенка Президентом зовсім не тотожне й навіть не подібне до проголошення окремої держави у Харківській області (щоправда, без самого Харкова). І за ставленням до Конституції не схоже воно й на чітко задекларований намір їх решти на руйнацію територіальної цілісності України й утворення Південно-Східної української автономної республіки (яка з легкої руки журналістів одразу отримала абревіатуру ПіСУАР). Не схоже так само, як відрізняється братерська атмосфера на повсталому Майдані й у проющенківських містах, де вільно функціонує войовничо-ворожий канал Ахметова "Україна", від нагнітання масового агресивного психозу в східних областях, які вже встигли остаточно вирубити канали вільного слова – 5-й та "Еру".

Своєю присутністю на з'їзді "представників місцевих влад України" Янукович політично позиціонував себе і маніфестував свої справжні інтереси й справжніх друзів. І справа не лише в тому, що ці "друзі" підтримали саме його і визнають його перемогу. А в тому, хто вони. Якщо Ющенка підтримали місцеві ради, то Януковича – переважно представники державної вертикалі, адміністрацій на місцях – той самий адмінресурс, який його "перемогу" забезпечував. А ради якраз, навіть на проблемних і важких територіях, позиції адміністрації часто-густо не поділяють. Приклади тому – та сама Харківська міська або ж Сумська, яка взагалі оголосила про підтримку Ющенка.

З того можна зробити висновок про характер не лише "групи підтримки" біло-блакитного кандидата, а й самої "лінії разлому" українського суспільства. Він – не територіальний. Він – територіальна проекція задавненого протистояння гілок влади – управлінської, яка репрезентує державладу, перетворену на владу окремих груп з Президентом Кучмою на чолі, і законодавчої, аналогом якої на місцях є органи місцевого самоврядування. І коли Кінах характеризує нинішню ситуацію як боротьбу влади з народом, це – не образне порівняння, а цілком коректний політаналітичний висновок.

Не випадковими тут є й аргументи, що лунали на з'їзді сепаратистів: "Ми без України обійдемося, а чи обійдеться вона без нас?" Їх популістська орієнтація очевидна, як очевидна й економічна та політична безглуздість. Керівники адміністрації не є вже такими не обізнаними з законами України та її Конституцією, щоб не розуміти того, що чинне законодавче поле не передбачає можливості реалізації не лише сепаратистських намірів, а й проведення референдуму про автономізацію областей. Адже ст. 2, 65, 72 та 73 Конституції чітко регламентують недоторканність територіальної цілісності України і шлях, яким це питання може бути розв'язане – всеукраїнський референдум, аби провести який за народною ініціативою потрібні підписи "не менш як трьох мільйонів громадян України", зібраних "не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області". То заклик до референдуму, а особливо в поєднанні з твердженнями про позицію не визнавати рішень Верховного Суду, Верховної Ради й припинити відрахування у державний бюджет, схожий більше не на реальну спробу бунту територій чи державного перевороту (хоч з юридичного погляду таким має бути визнаний), а на масштабну провокацію з наміром вкрай загострити ситуацію.

Не можуть бути територіальні чиновники й цілком необізнаними з елементарними законами економіки й політики і не розуміти того, що промисловий Схід не є економічно самодостатнім. А застосування сепаратистами силових методів задля утримання своєї влади в регіоні тягнутиме за собою серед іншого і введення санкцій проти України в цілому, і не визнання відокремленої території суб'єктом дій. А отже, про якусь "зовнішню торгівлю" їм годі й думати. Отож ці заклики – також з популістськи-провокативного арсеналу, є щонайменше спробою шантажу Майдану та тих, хто його репрезентує.

У ситуації, що склалася на Сході країни й загрожує її цілісності, усе ще чинний Президент Кучма за всією логікою, здоровим глуздом і наданими йому повноваженнями мав би негайно зняти знахабнілих чиновників – керівників областей з подальшим відкриттям проти них Генпрокуратурою кримінальних справ за державний злочин. Міг же він без усіляких пояснень своїм Указом усунути з посад майже півтора десятка місцевих керівників, більшість з яких очолювала адміністрації в тих місцевостях, де перемогу здобув Віктор Ющенко.

Щоб напружену ситуацію революційної кризи перетворити на ситуацію революційної війни, достатньо невипадкової іскри в центрі. Достатньо викресати її в потрібний момент на Сході, підготовленому масованою брехнею, навалою дезінформації й розпалюванням агресивних настроїв. Будь-яка масована бандитська витівка найманих головорізів під помаранчевими прапорами дуже швидко може призвести до оголошення Президентом Кучмою не надзвичайного стану (який згідно п. 21 ст. 106 Конституції України потребує затвердження Верховною Радою), а воєнного, який оголошується ним одноосібно в разі небезпеки державній незалежності України (п. 20, ст. 106).

Час, потрібний для відповідної обробки населення східних областей України до стану засліпленої зомбованості, є для силового сценарію надто цінним – що його більше, то краще. Натомість протилежна сторона задля того, щоб унеможливити саме такий варіант, потребує протилежного – якнайшвидшого розвитку подій і досягнення якнайбільшої масовості, котра може переломити ситуацію наверненням на бік народу силових структур в цілому. Отож перспектива переговорів між двома командами, реальна тривалість яких до сьогодні складає одну годину, виглядає надто сумнівною.

Тетяна Метельова
Григорій Волинцев

ПИШАЄМОСЯ НАШОЮ МОЛОДДЮ

Ми, учасники змагань за волю України в 1941-1950 рр., пишаємося нашою молоддю, яка приїхала до Києва зі всієї України і стала в ці холодні зимові дні на захист відданого Україні кандидата в Президенти В. А. Ющенка. Щира вам подяка і низький уклін, дорогі наші сини і дочки України, від нас, людей старшого віку. Ви є „спадкоємцями боротьби за славу Володимирового Тризуба". Я горжуся вами! І ми були колись такими в 1941-1950 рр., коли боролись з німецькими і комуністичними окупантами. Молодь організовувалась, вступала в Українську Повстанську Армію, як могла, так захищала український народ від окупантів. Ми боролись за волю своєї матері-України. Багато нас тоді гинуло, та ми не здавалися. І тепер ви, наші дорогі діти і онуки, в потрібну годину стали на захист закону, на захист правди, на захист майбутнього. Честь і хвала вам, дорогі наші молоді захисники нашої Батьківщини. І низький уклін вам від нас, колишніх борців за волю України. Хай береже Вас Всевишній!

Слава Україні! Героям слава!

Л. Пшенична, Ю. Плотиця, Н. Демченко, м. Одеса

ЮЩЕНКОВІ

Мені хочеться подякувати Вікторові Андрійовичу за надію, яку він вселив в моє серце і серця багатьох українців. Як давно я чекала і надіялася, що з'явиться людина, яка зможе відкрито сказати, що наша влада – бандити. Про це всі знали, але кожен мовчав і сподівався, що вони колись „нажеруться" і, можливо, нам щось залишать.

Мені набридло бути „собакою" і чекати „недоїдків". Я хочу чесно працювати, отримувати зарплату, хочу пишатися своєю державою. Через рік я закінчу навчання, а що далі? Чи зможу я колись віддячити своїм батькам за те, що зараз моє навчання ставить їх в скрутне становище, чи зможу знайти роботу за фахом? Люди з вищою освітою, маючи стаж роботи, виїжджають за кордон працювати прислугою або різноробочими.

Мені 22 роки. Мені набридло мовчати. Набридло слухати байки про краще життя. Для мене завжди Україна була понад усе. Але що може зробити одна людина? Нічого. А якщо нас, однодумців, мільйони, то ми можемо сказати: досить брехні! Досить! Я хочу, щоб мій голос був почутий і врахований.

Я вірю, що в моїй Україні переможе нарешті правда, що моя донька ростиме в державі, в якій не буде корупції і бандитизму.

Господи, допоможи Ющенку і моїй Україні.

Олена Стьобало

ПРИГАДАЙМО, ПАМ'ЯТАЙМО І БУДЬМО ПИЛЬНІ!

На початку грудня 1917 року Совнарком РСФСР у своєму Маніфесті визнав Українську Народну Республіку і її право відокремитися від Росії. І в той же час Ленін наказує зняти свої війська з німецького фронту і вислати їх проти УНР, яку кілька днів тому визнав. А Україна була обеззброєна немудрою політикою наших правителів, які демобілізували українську армію.

25 грудня 1917 року Москва створює в Харкові на т.зв. з'їзді рад «радянський уряд» для України і начебто на його «просьбу» надає «поміч» - висилає в Україну армію під командуванням Муравйова, який в своєму наказі писав: „Цю владу ми несемо з далекої півночі на вістрях своїх багнетів, і там, де її встановлюємо, за будь-яку ціну підтримуємо її силою цих багнетів".

У лютому 1918 р. Москва підписала з Україною (УНР) мирний договір, а коли була певна своєї військової перемоги, то 24 грудня 1918 р. відкликала визнання УНР як самостійної держави, хоч ще до весни 1919 р. „радянський уряд", створений в Харкові, виступав від імені УНР. Таку технологію завоювання Москва застосувала по відношенню до Польщі, створивши „польський радянський уряд", який вислала вслід за армією Тухачевського в 1920 р. Так діяла Росія під час завоювання Закавказзя на початку 20-х рр. минулого століття. Такий варіант Москва реалізувала стосовно Фінляндії в 1939 році – створила т.зв. Фінляндську Демократичну Республіку на чолі з Куусіненом, а потім перестала визнавати існуючий уряд незалежної Фінляндії і надала „братську поміч урядові ФДР" – направила туди Червону армію.

Повторила Росія такий варіант в 1956 р. в Угорщині, в 1968 р. в Чехословаччині та в 1979 р. в Афганістані - на „запрошення" вводила до цих країн свої війська і допомагала розправлятися з народом. А чи не так діє сьогодні Путін по відношенню до Грузії?

Цей же варіант Путін прагне за будь-яку ціну реалізувати знову в Україні. Чи «з'їзд депутатів» в Сєверодонецьку та „всеукраїнський з'їзд депутатів всіх рівнів» в Харкові не нагадують нам «з'їзди рад» грудня 1917 р. в Харкові? А ідея федералізації України? А хіба „єдина канонічна православна" і єдина економічна територія не асоціюються з СРСР? А заява Кушнарьова про те, що з Харкова до Росії тільки 40 км? А чолобитні мандри Президента Кучми чи голови міськради Донецька до Москви? А пропозиція комуністів (П. Симоненка) і проурядових сил щодо ліквідації інституції Президента України? І це в той час, коли в самій Росії утверджується справді централізована диктатура.

Усе це свідчить про справжні наміри Москви супроти України: підпорядкувати собі Україну і ліквідувати її державність.

Проте хай пам'ятають наші куусінени, яка доля спіткала тих, котрі допомагали Росії завойовувати Україну – Скрипника, Щорса, Примакова, Коцюбинського, Фальківського, інших, а також... Шелеста.

Отож, будьмо пильні! Будьмо готові оборонити волю і незалежність України!

Степан Семенюк, м. Київ

„МОЖЕТЕ ПЕРЕВІРИТИ: В ДОНЕЧЧИНІ ФАЛЬСИФІКАЦІЙ НЕ БУЛО!”

Ці слова Віктор Янукович промовив по телебаченню 25 листопада майже зі сльозами на очах. І справді, якщо комусь захочеться перевірити протоколи з мокрими печатками – жодної фальсифікації з них не вицідиш… тому що на Донеччині фальсифікація почалась ще за рік до виборів і саме для того, щоб останній етап провести бездоганно чисто.

Судіть самі. Вже з січня 2004 року безкоштовно у кожну поштову скриньку Донецької області листоноші вкидали так звану “Газету в газеті”, де ненав’язливо, але систематично розповідалось про благі діяння Януковича. Ми довго боролись з таким “цінним подарунком”. Але напередодні першого туру безпардонна агітація підсилилась 8-сторінковим “Голосом Донбасса”. Тут російські шовіністи втратили залишки совісті, й поливали Віктора Ющенка та українців взагалі таким брудом, що й вигадати важко. Промовиста агітка за два дні до другого туру голосування зображувала дороговказ, де чорна стрілка-“Ющенко” веде до чорного майбутнього, і чорний американський чобіт чавить карту України. Натомість райдужний “Янукович” обіцяє справжній рай.

Постійне зомбування донечан через ЗМІ - найлегший вид тиску на них. Далі гірше. Усі працюючі повинні були вступати до “Регіонів”. Портрет Януковича - обов’язкова прикраса на столі кожного директора школи, лікаря, начальника цеху тощо. Відверта розмова керівників із підлеглими напередодні виборів про необхідність голосувати за “єдиного”. Але це тільки квіточки у довгому ланцюзі “несфальсифікованих виборів на Донеччині”. Далі вступає в дію „важка артилерія” адмінресурсу. Представників опозиції у виборчих комісіях практично нема. Головa комісії, як правило, є керівником якоїсь організації, а члени комісії - його підлеглі. Чи насміляться вони виступити проти свого начальника? Питання смішне. На Маріупольській швейній фабриці пішли ще далі: швеї голосували не за місцем проживання, а там, де працювали. За таким же сценарієм голосували на кораблях Азовського пароплавства. Хто серед 15-20 членів команди наважиться викреслити В.Януковича, якщо результати голосування перевіряються миттєво.

Незважаючи на всі перестороги, бажаючих віддати голоси за Ющенка було багато. Влада знала про це, бо значна кількість людей підписалась на підтримку його кандидатури ще під час реєстрації кандидатів. Що робити? Відомо, що все геніальне - просте. Перед 1 туром по 55 виборчому округу опозиція надала списки спостерігачів у кількості 181 особа. Територіальна комісія затвердила… аж 11. Решті відмовлено начебто через помилки в оформленні заяв. Суд Маріуполя скарги не розглядав. Отже, практично всі дільниці виборчого округа № 55 залишились без контролю опозиції. І так на більшості дільниць Донецька й області. Провладні члени комісій писали у протоколах те, що наказували з Київського штабу Януковича. Тож не дивуйтеся цифрам у протоколах, завірених мокрими печатками. Отак Янукович переміг на Донеччині.

І не треба донечан виставляти перед світом всуціль безпринципними людьми. Вони не мали можливості висловити свою позицію. Донечани не були почуті. Поки що!

Ірина Молчанова,
м. Маріуполь

ФАЛЬСИФІКАТОРИ ПРАЦЮВАТИМУТЬ ВИТОНЧЕНІШЕ

Я боюся за переголосування виборів Президента України. Фальсифікатори тепер працюватимуть витонченіше і застосовуватимуть раніше приховані можливості. Я працювала у виборчій комісії і бачила, що в списках в першому турі були померлі і ті, котрі виїхали з України на заробітки. У другому турі було теж саме - трохи вилучили померлих, але не всіх. Це провина ЦВК - вони знали, що зі списками не все гаразд.

В деяких містах України більшість росіян мають російське громадянство, але ніхто не прийшов на виборчу дільницю і не сказав, що він не має права голосувати. Росія зробила хитро: громадянство надала на окремій картці-вкладинці і не зробила ніяких поміток у паспорті: коли людині потрібна Росія, вона вкладає картку в паспорт, а якщо йти на голосування в Україні, то картка вилучається. Я вважаю, що це політичний терористичний акт Росії проти України.

Посол Росії в Україні пан Черномирдін якось казав, що він полюбив Україну й український народ. Якщо так, то нехай надасть списки всіх громадян в Україні, які одержали російське громадянство, особливо в Севастополі. Якщо не буде таких списків, то треба вилучити Севастополь, Донецьк, Одесу та ще кілька міст із режиму голосування.

К. Світлова, м. Севастополь

ЗНАЙ І ДІЙ

Верховна Рада України 6 грудня прийняла Закон України “Про особливості застосування Закону України “Про вибори Президента України” при повторному голосуванні 26 грудня 2004 року”, яким намагається унеможливити масові фальсифікації під час виборів Президента України. З основними положеннями цього Закону ми знайомимо наших читачів. Надіємося, що ця інформація допоможе виборцям України підготуватись до повторного голосування.

ЗНАЙ:

- Дільнична виборча комісія отримує від ТВК один примірник списку виборців за 5 днів до повторного голосування і невідкладно надає його для загального ознайомлення.

- Виключення із списку даних про осіб, які неправомірно включені до нього, здійснюється шляхом викреслення, що засвідчується підписами голови та секретаря дільничної виборчої комісії у графі “Примітка”.

- Голова та секретар дільничної виборчої комісії у день голосування мають право лише виправляти неточності та технічні помилки у списку виборців, а саме: неправильне написання прізвища, імені, по батькові, дати народження (крім виборців 1986 року народження), номера будинку, квартири, місця проживання… Таке виправлення засвідчується підписами голови і секретаря дільничної виборчої комісії у графі “Примітка”.

- Включення виборця до списку виборців у день голосування може здійснюватися лише на підставі рішення суду.

ДІЙ:

- В період з 21 грудня 2004 року до 20 години 25 грудня піди на свою виборчу дільницю і перевір, чи включено тебе та твоїх рідних до списку виборців. В день голосування ти можеш домогтися включення себе до списку виборців лише через суд.

ЗНАЙ:

Якщо ти вирішив голосувати за відкріпним посвідченням, то тепер потрібно звернути увагу на такі особливості:

1. На бланку відкріпного посвідчення передбачається місце для: номерів територіального виборчого округу та виборчої дільниці, де воно було видане; номера територіального виборчого округу, в якому виборець має намір проголосувати; прізвищ та підписів членів дільничної виборчої комісії - представників обох кандидатів, які видали посвідчення; печатки дільничної виборчої комісії; підпису виборця, який отримав відкріпне посвідчення.

2. Відкріпне посвідчення видається виборцю на підставі одного з документів та власноручно написаної заяви, в якій зазначається причина, з якої він не може проголосувати за місцем свого проживання, номер територіального виборчого округу, в якому він має намір проголосувати у день повторного голосування. Така заява може бути подана виборцем не пізніше 20 години останньої п’ятниці перед днем голосування.

3. При видачі відкріпного посвідчення у пред’явленому документі на сторінці “Особливі відмітки” або в іншому придатному для цього місці проставляється відмітка: “Видане відкріпне посвідчення N…”, а також зазначаються: дата, коли зроблена відмітка, номер територіального виборчого округу та виборчої дільниці, на якій видане відкріпне посвідчення. Відмітка засвідчується підписами двох членів дільничної комісії - представників обох кандидатів - із зазначенням їхніх прізвищ та скріплюється печаткою дільничної виборчої комісії. У списку виборців у графу “Підпис виборця” заноситься дата видачі та номер відкріпного посвідчення, у графі “Примітка” ставляться підписи членів дільничної виборчої комісії, які видали відкріпне посвідчення.

4. Виборець, який має намір проголосувати на підставі відкріпного посвідчення, звертається не пізніше 12 години останньої суботи перед днем повторного голосування до територіальної виборчої комісії територіального виборчого округу, зазначеного на відкріпному посвідченні, із заявою, яка подається разом з відкріпним посвідченням та документом, в якому зроблено відмітку про видачу відкріпного посвідчення.

5. Територіальна виборча комісія складає список виборців, які мають намір проголосувати за відкріпними посвідченнями. Виборець не включається до списку виборців, якщо відкріпне посвідчення неналежно оформлене або записи в ньому не відповідають записам у відмітці про отримання посвідчення.

6. При включенні виборця до списку виборців на підставі відкріпного посвідчення відмітка про отримання відкріпного посвідчення погашається шляхом закреслення відтиску печатки дільничної виборчої комісії, що видала відкріпне посвідчення, із зазначенням дати погашення та проставленням підписів членів територіальної виборчої комісії - представників обох кандидатів, які включили виборця до списку виборців.

7. Територіальна виборча комісія не пізніше як за 7 днів до дня повторного голосування визначає в межах територіального виборчого округу одну з найближче розташованих виборчу дільницю, на якій будуть голосувати виборці, включені до списку виборців на підставі відкріпних посвідчень.

ДІЙ:

1. Взнай точно номер територіального виборчого округу, в якому збираєшся проголосувати за відкріпним посвідченням.

2. Завчасно, не пізніше 20 години п’ятниці 24 грудня 2004 року подай заяву до ДВК з проханням видати відкріпне посвідчення.

3. Завчасно, не пізніше 12 години суботи 25 грудня 2004 року звернися до територіальної виборчої комісії територіального виборчого округу, зазначеного на відкріпному посвідченні, із заявою про включення тебе до списку виборців, які голосують за відкріпними талонами.

4. Проконтролюй, щоб записи у відкріпному посвідченні та в документі були зроблені правильно.

5. Узнай у ТВК, де знаходиться ТВД, на якій ти будеш голосувати за відкріпним посвідченням.

ЗНАЙ:

1. Голосування за межами приміщення для голосування може здійснюватися лише виборцями, які є інвалідами першої групи і не здатні пересуватися самостійно. Власноручно написана таким виборцем заява з проханням забезпечити йому голосування за межами приміщення для голосування має бути подана до дільничної виборчої комісії разом із засвідченою у встановленому законом порядку копією його пенсійного посвідчення або довідки медико-соціальної експертної комісії не пізніше 12 години дня, що передує дню голосування.

2. Голосування за межами приміщення для голосування організовують два члени дільничної виборчої комісії - представники обох кандидатів. Забороняється проведення голосування одночасно більше як з однією переносною малою скринькою.

ДІЙ:

1. Допоможи своїм рідним, які є інвалідами 1 групи, правильно написати заяву до ДВК з проханням забезпечити їм голосування вдома та підкріпити її необхідним документом. Ці документи мають бути подані до ДВК не пізніше 12 години дня 25 грудня 2004 року.

2. Допоможіть своїм рідним та близьким, односелъцям, які не є інвалідами 1 групи, але яким з різних причин важко добиратися до виборчої дільниці, і які, можливо, раніше голосували вдома і тепер чекатимуть, що до них приїдуть члени ДВК з урною, все-таки добратися до виборчої дільниці і проголосувати.

ТРЕБА ПАМ’ЯТАТИ:

1. Під час проведення повторного голосування та встановлення результатів голосування на виборчих дільницях та підсумків голосування в межах територіального виборчого округу мають право бути присутніми лише члени відповідної виборчої комісії, члени виборчої комісії вищого рівня, кандидати, їхні довірені особи, офіційні спостерігачі від кандидатів та політичних партій, які висунули кандидата (разом не більше чотирьох спостерігачів від кожного кандидата), а також офіційні спостерігачі від іноземних держав і міжнародних організацій, представники засобів масової інформації (не більше двох осіб від одного засобу масової інформації).

Присутність інших осіб на таких засіданнях - забороняється.

2. Виборча комісія може прийняти мотивоване рішення про позбавлення права присутності на засіданні офіційних спостерігачів від кандидатів, іноземних держав та міжнародних організацій тільки у разі їхнього фізичного перешкоджання діяльності комісії.

3. Для проведення повторного голосування використовуються тільки виборчі бюлетені із зазначенням номера виборчої дільниці, виконані поліграфічним способом. Виборчий бюлетень для повторного голосування повинен містити лінію перегину для складання бюлетеня навпіл.

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ перший

СУД НАД ЖЕРТВОЮ ТЕРОРУ

„Для мене було ясно, - пише Добковський у своїй брошурі про вбивство Петлюри, - що Володін допомагає Шварцбарду вбити С. Петлюру, що Шаповал мав підстави думати, що Володін, зловживаючи довір'ям його, витяг у Шаповала конфіденційні відомості про С. Петлюру.” Свою заяву Добковський передав прокурору і її було зачитано на суді 20 жовтня 1927 року. Ця заява викликала бурну реакцію з боку Шварцбарда:

- Я знаю його. Це єврей, який грає роль Юди відносно єврейського народу! Скільки я давав йому, і йому все мало.

Щоб якось загладити враження, які викликала заява Добковського і слова Шварцбарда, адвокат Торес назвав Добковського агентом і провокатором. На цю заяву адвокат Петлюри Вільм відповів, що він про зізнання Добковського згадає у своїй промові. Але, на жаль, надзвичайно важливі зізнання Добковського через судовий бюрократизм не потрапили на попередній слідчий суд. Тому Добковський не був включений в число свідків, які повинні були зізнаватися на суді. Його заява, хоч і була оголошена на суді, не мала сили присяжного зізнання.

Ошельмував французький суд і іншого дуже важливого свідка - генерала Шаповала. Агент ГПУ Володін вдерся в довіру до Шаповала і примудрився навіть сфотографуватися напередодні вбивства разом з ним. Тому адвокат вбивці Анрі Торес використав це як факт для дискредитації свідка. Він показав фото, ось, мовляв, вчора він фотографувався з більшовиком Володіним - яка інтимна пара! Вчора свідок з підсудним знімається, а сьогодні свідчить, що його приятель - помічник вбивці!

Після попереднього слідства і розгляду в першій судовій інстанції, судовий процес відбувся 18 жовтня 1927 року, майже через півтора роки після скоєння злочину. Але чомусь всі негативні дані про вбивцю в суді так і не розглядались. Не було з'ясовано навіщо Шварцбард заплутував слідство, приховуючи факт своєї висилки з Франції в 1919 році за комуністичну пропаганду більшовизму. Комісар встановив, що справді 26 березня 1919 року з Франції було вислано Шварцбарда Соломона-Самуїла, але начебто це був не вбивця - Шварцбард Самуїл, а його рідний брат Соломон – Самуїл, оскільки вбивця Шварцбард народився 1886 року, а його рідний брат - 1888 року. Вбивця свідомо плутав в протоколах своє ім'я і показував рік народження брата, як свій.

Але французька прокуратура на це не зважила, хоча за карними законами це було лжесвідченням, за що вбивця мав би бути покараний, а не виправданий.

Викликані на процес євреї-свідки розділилися на дві групи: одні, не будучи свідками погромів, звинувачували Петлюру в їх організації, інші заявляли, що, може, Петлюра і не бажав погромів, але він їх певною мірою терпів.

Свідки від української еміграції стверджували, що Симон Петлюра до погромів не причетний особисто і наказів щодо їх організації не давав. Суворо карав тих, хто провокував погроми. Виникало питання, чому на суді не згадуються російські генерали Денікін, Врангель, Єлашов, які справді чинили погроми в Україні. Вочевидь, перед радянським посольством у Франції стояло завдання дискредитувати самостійну Україну як державу в очах європейських народів.

Обвинувачення французького суду дійшло висновку, що Симон Петлюра не тільки не чинив сам єврейських погромів і не віддавав таких наказів, а навпаки - завжди боровся проти цього. І тому піднятий в поясненні Шварцбарда принцип відповідальності голови держави, зрештою, суто теоретичний, повинен бути рішуче відкинутий з огляду на надзвичайну боротьбу Петлюри на три фронти: з більшовиками, з білогвардійцями, бандами Махна, бандами отамана Григор'єва, які, власне, й винні у цих погромах. Численні заходи, прийняті урядом С. Петлюри проти погромів, свідчили про розсудливість цього уряду, в складі якого було кілька євреїв.

Отже, у французькому суді відбулося ганебне судилище. Французький уряд не хотів засуджувати вбивцю Шварцбарда до суворої кари. Виникає питання: чому?

Імовірно, щоб не псувати відносини з Радянським Союзом, агентом якого був вбивця. Відомо, що ще за царського уряду Франція надала позику у 10 мільярдів франків золотом Росії на будівництво Сибірської залізничної магістралі. Позику було організовано як „золотий займ” за рахунок особистих збережень французів. У перспективі французи мали одержувати значні дивіденди від експлуатації цієї залізничної магістралі. Але трапився жовтневий переворот і більшовики заявили, що ніяких обов'язків царського уряду вони виконувати не будуть. Це було економічним і політичним ударом по Франції. Народ вимагав повернення своїх вкладів. А повертати було ні з чого. Залізницю зруйнувала громадянська війна. І французький уряд почав переговори з урядом Леніна, а потім – Сталіна, про повернення позики. Кремль обіцяв виплатити борг у разі підняття радянської промисловості. Минуло з того часу понад 80 років, а борг так і не виплачено, Франція одержала тільки його незначну частку. І зараз Росія по домовленості з Францією продовжує виплату „золотого займу”, майже через сто років. Всі ті вкладники вже повмирали, і борг мізерними частками одержують їхні нащадки. А на той час у Франції відбувалися демонстрації, звучали заяви в парламенті, обіцянки французьких урядів, президентів і депутатів – повернути гроші „золотого займу”, і тому французькі правителі шукали козла відпущення, на якого можна було б покласти вину за те, що „золотий займ” французів вилетів у трубу. Таким „козлом” і зробили французькі урядовці героя українського народу Симона Петлюру. І

робилося це підступно і кваліфіковано через адвоката вбивці Анрі Тореса.

Замість захисника вбивці, Торес став на позицію обвинувача жертви. Він у своїх виступах вигадував і виголошував нові обвинувачення проти Петлюри: у германофільстві і ворожості до Франції, у сепаратизмі, який розвалив „єдіную і нєдєлімую” Росію, і таким чином „вкрав” у французів їхні заощадження, вкладені у залізницю. Колоніальна Франція боялася сепаратистів, бо мала колонії у всіх частинах світу, де теж були вклади французьких рантьє. Це озлобляло французів до Петлюри. Всі звинувачення Тореса були безпідставними, оскільки Петлюра не запрошував німців в Україну. Український корпус до останнього стояв перед німецькими і австрійськими військами. І не Петлюра, а більшовики продали Україну німцям, згідно з угодою, укладеною з німецьким генеральним штабом, за що й отримали гроші на жовтневий переворот і розвал російської армії - союзниці Франції і країн Антанти.

Петлюра ніколи не був ворогом Франції. Ще в роки громадянської війни, коли українська армія стримувала наступ більшовицьких армій на Європу, Петлюра пропонував французькому генералу д'Ансельму, представнику Антанти на півдні Росії, об'єднати зусилля Антанти й України в боротьбі проти більшовиків, просив у Антанти військової допомоги, зброю. Але французький уряд зробив ставку на Денікіна, який стояв за „єдіную і нєдєлімую” – через те війна з більшовиками й була програна.

Брудну брехню “виливав” на мертвого Петлюру більшовицький адвокат Анрі Торес. Навіть французький прокурор обурено заявив: „Тут, на суді, всі мають право слова, крім свідків!” Та все одно французька Феміда сиділа і схвально кивала головою з зав'язаними очима. На процес запрошувалися заполітизовані більшовиками свідки: Анрі Барбюс, Луї Арагон, Андре Кашен - євреї і прихильники більшовизму.

Під час судового процесу над Шварцбардом Народний комісаріат іноземних справ СРСР видав директиву від 16 січня 1927 року: „Надати в розпорядження захисту Шварцбарда відповідні документи та необхідних свідків, для того щоб довести, що петлюрівський рух не є національним революційним рухом широких українських мас і нічого спільного з революцією на Україні не має. Навпаки, що це авантюрний рух, який неминуче перетвориться на атаманщину з усіма негативними наслідками погромів, пограбувань, насилля над мирним населенням.”

Цією директивою пропонувалося відправити на процес у якості свідка якогось Лисенка, нібито „ад'ютанта Петлюри”. Причому радянська сторона брала на себе всі витрати з перевезення „свідка” до Парижа. Як надійного свідка ГПУ рекомендувало також українського письменника Володимира Винниченка, який шукав шляхи зближення з більшовиками, постійно критикуючи Петлюру, забуваючи, що більшість приписуємих Петлюрі погромів відбулися у період з жовтня 1918 до лютого 1919 року, коли сам Винниченко був головою Директорії.

Було використано й лідера сіонізму Жаботинського - близького приятеля і однодумця Петлюри. Це він скаже про часи співпраці з Петлюрою: „Хай напишуть на моїй могилі: я той, хто уклав угоду з Петлюрою”. Що мав на увазі Володимир Жаботинський, кажучи ці слова? Напевне те, що в уряді Петлюри було кілька євреїв-міністрів, які мали також нести відповідальність за єврейські погроми. Але міністр з єврейських справ в уряді Петлюри Ревуцький, який добре знав суть єврейського питання в Україні, дуже швидко переорієнтувався і прислав телеграму, про яку його ніхто не просив, з заявою, що Петлюра винен в єврейських погромах. То чому ж тоді не зробити відповідальними за єврейські погроми євреїв-міністрів в уряді Петлюри: Марголіна, Ревуцького та інших, які зрадили Петлюру і покинули його одного в полум'ї громадянської війни і не привели на допомогу йому єврейські дружини, які б боронили бідних євреїв від денікінців, махновців, тих же більшовиків та різних люмпенпролетарських банд єврея Мишка Япончика.

Сумно і боляче писати про те, що багато друзів, соратників і однодумців Петлюри, які мали б, за традицією, про мертвого Петлюру або нічого не говорити, або сказати над могилою щось добре, ганили його. Не на висоті опинився і лідер сіонізму Володимир Жаботинський. Одразу ж після вбивства Петлюри, він опублікував у пресі статтю, в якій заявив, що Петлюра і українська інтелігенція не винні в єврейських погромах, а за кілька днів під тиском сіоністських і більшовицько-марксистських кіл подав письмову заяву про відмову від своєї попередньої публікації і стверджував, що Петлюра винен в єврейських погромах. Так коли ж був відвертим Жаботинський - у першому чи в другому випадку?

Шоком для української нації був виступ на боці Шварцбарда колишнього голови Директорії Володимира Винниченка. Це було зрадою національної української ідеї. Переносячи події цього розслідування в сьогоднішню Україну, я бачу тут, на землі українській, і сучасних жаботинських, які зраджують своїх друзів, і українських письменників, які продають свою націю, і сучасних політиків, які за „золотого тільця” подалися в табір олігархів.

На всі п'ять запитань, поставлених судом, присяжні Парижа відповіли більшістю голосів негативно. Шварцбарда було виправдано, суд задовольнив цивільний позов. Такий присуд, хоч яким тяжким він був для українського народу, не зробив Петлюру винним в єврейських погромах – ні в наших очах, ні в очах світової громадськості. У заключній промові адвокат Петлюри Вільм скаже: „Кожна нація вибирає собі своїх героїв, де схоче і як схоче. Єврейська нація вибрала собі Шварцбарда. Нехай буде певна, що на такого героя ніхто інший не заявить претензії!”

Громадянська війна в Україні ховає в собі багато таємниць, які ще довго будуть відкривати історики. На іронію долі, одні, кого за злочини слід було б скарати на горло, - возвеличені і їм встановлені пам'ятники. Інші, кому слід ставити пам'ятники - затавровані ганьбою і предані забуттю.

Симон Петлюра (правильно - Семен Петлюра) взяв собі ім'я Симон, вирішивши присвятити своє життя звільненню свого народу від чужоземного ярма за прикладом героя Південної Америки, визволителя країни від іспанського іга Симона Болівара. Так він і залишився в пам'яті українського народу - Симон Петлюра. У колах інтелігенції до нього зверталися, як Семен Васильович. Хочуть чи не хочуть це визнавати його вороги і недоброзичливі „друзі”, але це Петлюра створив кадрову українську армію, яка повела боротьбу за незалежну Україну. Це він визначив день Української народної армії, який також мов на іронію долі припадає на 9 травня, в пам'ять про Перший всеукраїнський військовий з'їзд, що відбувся 9 травня 1917 року.

Слід відзначити, що в період громадянської війни поштовх до погромів і грабувань зробили самі марксисти-більшовики на чолі з Леніним. Гасло про експропріацію власності, проголошене ними, породило нове злочинне гасло анархістів - грабуй награбоване!

Україна стала плацдармом громадянської війни Росії, і всі, хто брав у ній участь, грабували місцеве населення. Більшовики забирали у селян хліб для Червоної армії, денікінці конфісковували коней для своїх дивізій, скотину, щоб годувати свої армії. А оскільки білоармійці вважали євреїв родичами комісарів, які розстріляли царську сім'ю і пограбували царське золото, то Біла армія громила єврейські селища і грабувала їхні коштовності - око за око. Такі ж методи застосовувались і щодо української армії: єврейські чекісти і комісари розстрілювали українських солдат, які пішли на службу до Петлюри, солдати-петлюрівці мстилися єврейським сім'ям за своїх синів і дочок, які пішли в комісари та чекісти до Червоної армії - знову око за око.

За складних умов Петлюра вів жорстоку боротьбу з єврейськими погромами. У січні 1919 року Директорія видає свій перший заклик проти єврейських погромів. Більше того, за наказом Симона Петлюри уряд УНР постійно виділяв гроші жертвам погромів (біля 32 млн. грн.). У 1919 р. був утворений при єврейському міністерстві уряду України Всеукраїнський ЦК з допомоги постраждалим від погромів. У травні того ж року Петлюра створив слідчу комісію з розслідування єврейських погромів, а надзвичайні воєнні суди УНР за своїм рішенням розстріляли не один десяток активних погромників.

Юрій Краснощок

(Початок в № 47. Далі буде)

ПОВЕРНЕННЯ КИРИЛА ОСЬМАКА

11 грудня 2004 р. на Байковому кладовищі відбулося перепоховання праху видатного державного і політичного діяча України славної пам'яті Кирила Осьмака.

У часи УНР він був одним з учасників створення Центральної Ради. Вже тоді Кирило Осьмак мав позицію українського патріота. Агроном за фахом, він створював кооперативи, знався на різних галузях науки, займався підготовкою словника хліборобської термінології. У 1928 р. був заарештований за приналежність до Спілки Визволення України. Знову був ув'язнений у 1930-40 рр. Мав зв'язок з ОУН.

У 1944 р. його обрано Президентом Української Головної Визвольної Ради - підпільного парламенту воюючої України. Завданням УГВР було керувати національно-визвольною боротьбою українського народу проти гітлерівсько-німецьких та більшовицько-російських окупантів. Задля створення Української Самостійної Соборної Держави зблизилися і об'єдналися всі учасники визвольної боротьби, незважаючи на їхню участь в різних політичних партіях та організаціях. У 1944 р. Кирило Осьмак був заарештований НКВД і засуджений до 25 років ув'язнення і таборів, та подолав лише 16 років тортур і знущань. Помер 1960 р. у Росії в Володимирській тюрмі. Там же і був похований на цвинтарі біля тюремного муру. І ось через 44 роки прах вірного сина українського народу повернувся в Україну.

Героя вшанували члени Всеукраїнського товариства політв'язнів та репресованих з різних регіонів України, представники державницьких громадських організацій та політичних партій, земляки з Полтавщини, громадськість столиці. У Володимирському кафедральному соборі була відправлена панахида, а біля пам'ятника Т. Г. Шевченку відбувся скорботний мітинг з вшануванням пам'яті національного героя України Кирила Осьмака. Линуть слова прощання з уст Євгена Пронюка, Володимира Вятровича, Надії Мудрої, Василя Савченка, Тараса Дудки з Москви та інших. Дослухаймось їхнього голосу.

Василь Кук,
останній командувач УПА:

Коли Кирило Осьмак прощався з життям, то писав до своєї дочки, щоб вона вчилася у Шевченка. Шевченкові слова: „ ...Україну любіть, любіть її во время люте..." супроводжували Кирила Осьмака все життя. Постать Осьмака - символічна. В 1944 р., коли німецькі окупанти вже покидали Україну, а московські знову верталися, у той страшний час всі націоналістичні, патріотичні сили об'єднались навколо Кирила Осьмака і боролися проти всіх окупантів за Україну. І та боротьба тривала ще 10 років і дала свої результати. Так, загинули сотні тисяч людей, але вони не дали вбити свободу, не дали знищити прагнення українського народу до незалежності. Сьогодні сотні тисяч українців, які вийшли на Майдан Незалежності і проголосили Помаранчеву революцію, продовжують справу Кирила Осьмака і його сподвижників.

Дмитро Павличко,
поет, Герой України:

Цей день не є лише сумним. Він є великим днем. Так склалося, що перепоховання останків Кирила Осьмака відбувається на хвилі повстання українського народу, на хвилі великої Помаранчевої революції, на хвилі віри нашої і перемоги нашої. Віри в Україну демократичну, в Україну єдину. В Україну, якою керуватиме наш обранець Президент Віктор Ющенко.

Кирило Осьмак знав, що йде на смерть. Добре розумів, що в 1944 р. йшла страшна більшовицька лавина, тікали від неї фашисти. Він знав добре, що його починання не переможе за його життя. Але великі ідеї, які ведуть великих людей, перемагають.

Михайло Горинь, голова
Української Всесвітньої Ради:

Кирило Осьмак - унікальна особистість, яка йшла до своєї мети не оглядаючись і не відступаючи, для якої ідеї української незалежності були найбільшою цінністю у житті. Цінність, жертовність цієї особистості є прикладом для наступних поколінь. Сьогодні ми в ситуації, коли утверджується українська нація. Коли, як травичка весною, піднімається українська молодь. І для українського народу, його молоді Кирило Осьмак завжди буде прапором, зразком, завжди буде кликати людей до великого і благородного. Такі люди не вмирають, їхня доля вічна.

Михайло Вовк,
заступник голови Конгресу Українських Націоналістів:

Ми віддаємо шану людині, яка все своє життя присвятила боротьбі за українську націю. Саме такі люди власним прикладом, любов'ю, пошаною до свого народу, української землі закладали фундамент нашої держави. Саме вони своїм прикладом показують нам сьогодні, як треба жити і боротися.

Друже провіднику пане Кириле Осьмаку! Ми низько схиляємо голову перед вами, перед вашими друзями. Допоки б'ється наше серце, ми, українські націоналісти, будемо боротися за добро і волю Української нації і Української держави.

Микола Роженко, професор:

60 років тому Кирило Осьмак як Президент УГВР дав присягу:

„Наша мета - Українська Самостійна Соборна Держава. Наш шлях – революційно-визвольна боротьба за те, щоб ти, український народе, був володарем на своїй землі. На вівтар цієї боротьби ми кладемо свою працю і своє життя". Слів своєї присяги він дотримав. Слава національному Герою України Кирилу Осьмаку!

Сергій Соловей,
депутат Шишацької райради:

Так сталося, що я лише в 1999 році вперше дізнався, що є земляком Кирила Осьмака. Саме доля цієї людини спонукала мене до того, щоб почати процес об'єднання всіх здорових націоналістичних, патріотичних сил нашого краю. Багато сказано про Осьмака як про національного лідера, героя України, але він крім того був і людиною з великої літери. До сьогодні в моїх рідних Шишаках немає бодай маленької вулички, яка би носила ім'я Кирила Осьмака. Я переконаний, що його іменем буде названа центральна вулиця нашого селища, яка ще й досі носить назву ката нашого народу. Переконаний, що через декілька тижнів в Україні утвердиться нова влада і новий Президент України буде достойний тієї пам'яті та слави, яку залишили нам Кирило Осьмак та інші герої України.

Наталка Осьмак,
донька Президента:

Я не хочу сьогодні звертатись до вас словами "Сумна громадо". Попри цю труну, яка тут стоїть, це все-таки радісна подія. Радісна тому, що людина, яка 44 роки відлежала під стінами Володимирської тюрми, повертається в обійми рідної землі.

Місце поховання ми з чоловіком знайшли в 1994 р. Це місце було важко знайти. Але це вдбулося завдяки таким обставинам.

Перше, це фотографія, зроблена умілою рукою. На цій фотографії було дві могили з металевою огорожею, різними малюнками огорожі і різними пам'ятниками. Друге. Це лист побратима батька, брата по долі Шалви Несторовича Берішвілі, який був поруч з батьком, коли той помер. На прохання де Голя Шалва Несторович був звільнений із тюрми. Він був на могилі і описав це місце в листі до моєї тітки. Ми шукали три доби. Було важко знайти, бо та частина цвинтаря захаращена впалими деревами, листям. Але якась сила привела мене на те місце. Якась сила заставила мене побачити ці дві металеві могили, і моє серце заспокоїлося. Я відчула полегшення. Наступного року ми приїхали з чоловіком, привезли металеву табличку, яку сьогодні прикріпимо до хреста. Розчистили те місце, зробили могилу.

Першу думку про перепоховання подав Василь Кук. Два роки тому, на святкуванні 58-ї річниці з дня створення УГВР у Сприні, ухвалу про перепоховання останків Осьмака в Україні прийняла урочиста громада. Відтоді почалася ця праця із звернення до Президента, який направив його до Міністерства закордонних справ. Йдучи крок за кроком, ми разом з товариством репресованих робили цю справу. Перед другим туром виборів я поїхала з чоловіком у Володимир одержувати дозвіл на ексгумацію. Я думала, що вдасться зробити це в один приїзд, але не вийшло. На другий тур виборів ми приїхали в Київ, проголосували, а ще через тиждень поїхали знову. Там я познайомилась з товариством „Некрополь". Там працюють просто святі жінки: Ірина Порцевська та Тетяна Малишева. Пані Малишева підтримала мене в дуже драматичний момент, коли я пішла на могилу і чомусь мені здалося, що я помиляюся. Я попросила її прийти, ми дивилися на фотографію, опис, аналізували, і вона сказала: це справді тут. Ми почали ексгумацію 1 грудня. Почалося відкопування. Ми нічого не находили. І я вже була в розпачі, подумала: для чого я це почала, хай би я вже вірила, що батько мій тут лежить.

На глибині 1,7 м ми побачили те, що шукали. Хлопці, які це робили з великою шаною, шукали знак, який кріпиться на могилі і за правилами до тіла покійника. Але потім мені сказали, що їх всіх ховали вночі, і труну з тілом батька просто недбало кинули у ту глибоку яму. І він лежав не так, як має лежати покійник, – лицем на схід, а він лежав навпаки. Мені стало прикро. Тому є велика справедливість, що прах мого батька вернувся в Україну, що так багато людей прийшло вшанувати його пам'ять. Дякую всім! Вшановуючи пам'ять Кирила Осьмака, ми віддаємо шану тим, які загинули по тундрах, по сибірах. Їх неможливо буде знайти. Вшануймо їхню пам'ять. Хай їм буде вічна пам'ять і вічна слава.

Скорботна громадянська панахида від пам'ятника Тарасу Шевченку вирушила на Байкове кладовище. Труну з прахом Президента УГВР Кирила Осьмака пригорнула його рідна українська земля. Не було державних почестей, хоч належалось. Була молитва.

Вічна слава Герою України.

Богдан Захаряк,
світлини автора

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81